

v tom shledati zřejmé nezákonnosti, když se dítě ponechává ve výchově otcově, kde již na třetí rok žije, si zvyklo a kde prospívá. Pro rozhodnutí padá v úvahu v první řadě zájem dítěte, v druhé řadě teprve povolání, osobnost a vlastnosti rodičů a konečně příčiny rozvodu. Že by zájem dítěte zřejmě velel, by bylo odevzdáno do výchovy mateřské, nevychází ze šetření na jevo, ani osobní poměry manželů zřejmě nevyžadují změny ve výchově, když se otec osvědčil býti vychovatelem pečlivým a dítě u něho prospívá. Konečně nebyla rekursním soudem věc zřejmě proti zákonu rozhodnuta, když nepoložil za těchto okolností hlavní váhu na to, že rozvod se stal z viny otcovy, ježto jeho jediný poklesk, který byl důvodem rozvodu, neohrožuje nijak zdárnou výchovu dítěte u něho, jak bylo nižšími soudy zjištěno. Proto Nejvyšší soud neshledává zřejmě nezákonnosti rozhodnutí a dovolacímu rekursu nevyhověl.

Čís. 6200.

Manželský otec jest povinen poskytovat výživu dítěti v první řadě ve své domácnosti. Platiti výživné pro dítě, vyživované mimo jeho domácnost, jest povinen pouze tehdy, jest-li důvodná potřeba, by bylo dítě živeno mimo domácnost, nanejvýš není povinen platiti výživné, bylo-li dítě z jeho domácnosti svémocně oddalováno.

(Rozh. ze dne 10. srpna 1926, R I 624/26.)

Návrhu matky a opatrovníka nezletilého manželského dítěte, žijícího odděleně, by otec byl přidržen ku placení výživného, soud prvního stupně vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud právem prozatím nepřiznal výživné nezl. Marie G-ové z toho důvodu, že dítě to bylo svémocně ze společné domácnosti manželovy odneseno k rodičům manželky. Manželský otec je sice povinen poskytovat výživu svému dítěti, ale poskytuje ji v první řadě ve své domácnosti. K placení výživného pro dítě, mimo domácnost jeho vyživované, jest povinen jen tehdy, je-li důvodná potřeba, by dítě bylo živeno mimo domácnost. Matce dítěte a manželce, která společnou domácnost opustila, nebyl povolen ani oddělený pobyt, ani jí nebylo dítěte právoplatně usnesením opatrovníckého soudu do výchovy svěřeno; ona sice tvrdí, že opustila společnou domácnost a vzala dítěte sebou, ježto manžel její žije s rodiči a že tedy vlastní domácnosti ani nemá, že nemohla v této domácnosti manželově zůstat, ježto nemůže těžce pracovat a bylo jí to vytýkáno. Naproti tomu manžel popírá, že měla příčinu k odchodu a tvrdí, že ho manželka s dítětem bezdůvodně opět opustila. Nebylo prokázáno, že chováním manželovým byla ohrožována v jeho domácnosti. Za těchto okolností lze považovati za to, že dítěte zatím zdržuje se mimo domácnost otcovu svémocně, ježto otec výslovně

prohlásil, že se o ně i o manželku ve své domácnosti starati chce a má také možnost, a dle tvrzení manželova důvodem opuštění společné domácnosti manželkou byla spíše ta okolnost, že se rodiče manželovi neodhodlali dáti připsati svou usedlost oběma manželům společně, když je manželka chorá a dosud nedošlo k dohodě o smlouvě svatební. Právem tedy rekursní soud usoudil, že dítě svémocně jest z domácnosti otcovy vzdalováno a proto tu není podmínek, by manželský otec výživné platil, když je ochoten výživu poskytovat v manželském společenství a není tu dostatečného podkladu pro rozhodnutí soudu opatrovnického, že dítě má zůstat u matky, ani pro rozhodnutí, že tato má nárok na oddělený byt, pro nějž podmínky ani v tomto řízení nevyšly na jevo.

Čís. 6201.

Přihlásila-li se k pozůstalosti kromě jiných dědiců též pozůstalost po dědici, o němž je pochybné, zda přežil zůstavitele projednávané pozůstalosti, jest tuto poukázati na pořad práva ve smyslu Šu 126 nesp. říz.

(Rozh. ze dne 12. srpna 1926, R I 617/26.)

Dne 21. července 1925 byl zavražděn František M. a jeho manželka Marie M-ová. K pozůstalosti po Františku M-ovi se přihlásili Josef M., Václav M. a pozůstalost po Marii M-ové. Pozůstalostní soud poukázal na pořad práva jako žalobkyni pozůstalost po Marii M-ové. Rekursní soud přidělil úlohu žalobců Josefu M-ovi a Václavu M-ovi.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení, změnivši usnesení prvního soudu, poukázalo dědice po Františku M-ovi, Josefa a Václava M-a, by do jednoho měsíce vystoupili žalobou proti dědicům přihlášeným k pozůstalosti po zemřelé manželce zůstavitelově Marii M-ové o oduznutí jejího práva dědického po Františku M-ovi. Rekursní soud odůvodňuje toto usnesení tím, že Marie M-ová by měla právo dědické jen tehdy, kdyby byla svého manžela přežila a že dědici jeho musí podle Šu 25 obč. zákona prokázati sporem, že ona svého manžela nepřežila. Rekursní soud je na omylu. Š 25 obč. zák. stanoví, že v pochybnosti, která ze dvou osob dříve zemřela, má ten, kdo tvrdí dřívější smrt jedné z nich, tuto okolnost dokázati. Nemůže-li to, pokládá se za to, že zemřely současně a není řeči o převodu práv jednoho z nich na druhého. Z tohoto ustanovení plyne jasně, že když pozůstalost Marie M-ové opírá svůj dědický nárok k pozůstalosti po Františku M-ovi o to, že František M. zemřel dříve, musí ona to dokázati. Je-li to pochybné, předpokládá se současná smrt obou a nenastane případ dědictví pro Marii M-ovou. Tvrdí-li tedy zástupci pozůstalosti Marie M-ové, že ona zemřela později a František M. dříve a zakládají-li na tom svůj nárok dědický na pozůstalost tohoto, jest na